

Sygn. akt III Ca 659/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Tatarczyk

Sędziowie: SO Danuta Morys - Woźniak

SO Andrzej Dyrda (spr.)

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014 r. na rozprawie sprawy

z wniosku J. P.

z udziałem A. P.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 9 sierpnia 2013 r., sygn. akt I Ns 477/11

postanawia:

1 oddalić apelację;

2 nie obciążać wnioskodawczynie kosztami postępowania odwoławczego;

3 przyznać adwokat A. C. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej kwotę 2214 zł (dwa tysiące dwieście czternaście złotych), w tym 414 zł (czterysta czternaście złotych) podatku od towaru i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną wnioskodawczynie z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

SSO Andrzej Dyrda SSO Tomasz Tatarczyk SSO Danuta Morys-Woźniak

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie J. P. domagała się dokonania podziału majątku wspólnego należącego do niej oraz do uczestnika postępowania A. P.. Na uzasadnienie swego żądania podniosła, że w skład majątku wspólnego stron wchodzi spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego, położonego w R. przy ul. (...) o wartości 100.000 zł. Wniosła o dokonanie podziału majątku w ten sposób, aby tytuł prawny do lokalu przyznać jej przy jednoczesnym uznaniu części spłaty na rzecz uczestnika postępowania w postaci poniesionych przez wnioskodawczynię kosztów związanych z utrzymaniem lokalu o wartości 20.000 zł.

W uzupełnieniu wniosku o rozliczenie nakładów wnioskodawczynie podała, że poniosła z majątku osobistego na majątek wspólny nakłady w postaci płaconego czynszu, remontów (w tym regularnego malowania mieszkania co 4 lata, wymiany podłóg na kafelki i panele, zakup kuchni gazowej i wymianę drzwi wejściowych). Wskazała, że uiściła

też wkład mieszkaniowy z pieniędzy darowanych jej przez matkę. Wniosła też o ustalenie nierównych udziałów stron w majątku wspólnym poprzez ustalenie, że udział wnioskodawczyni w majątku wspólnym wynosi 90 %, zaś udział uczestnika 10 %.

Uczestnik postępowania A. P. zgodził się z wnioskiem, wskazując że domaga się stosownej spłaty oraz pominięcia w rozliczeniu poniesionych przez wnioskodawczynię nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny.

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej ustalił, że w skład majątku wspólnego J. P. i A. P. wchodzi spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego, pozostającego w zasobach (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R., położonego w R. przy ulicy (...), o wartości 115.300 zł oraz ustalił, że udziały stron w majątku wspólnym są równe. Dokonał podziału majątku wspólnego J. P. i A. P. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni J. P. prawo opisane w punkcie 1 postanowienia. Ustalił, że wnioskodawczyni J. P. poniosła nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 55.421,94 zł. Zasadził od wnioskodawczyni J. P. na rzecz uczestnika postępowania A. P. kwotę 29.939 zł tytułem spłaty jego udziału w majątku wspólnym, płatną co sześć miesięcy w czterech ratach w kwocie po 7.484,75 zł każda przy czym pierwsza rata płatna będzie w terminie dwóch miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia oraz nakazał pobrać od uczestnika postępowania A. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej kwotę 888,98 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych i przyznał adw. A. C. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej kwotę 2.400 zł oraz kwotę 552 zł tytułem podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni J. P. w postępowaniu sądowym z urzędu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Katowicach z dnia 14 grudnia 1992 roku sygn. akt II C 1998/92 rozwiązano przez rozwód małżeństwo wnioskodawczyni J. P. z uczestnikiem postępowania A. P., zawarte w dniu 16 października 1969 roku w Urzędzie Stanu Cywilnego w R. z winy pozwanego. W wyroku tym nakazano pozwanemu opuszczenie mieszkania położonego w R. przy ulicy (...) w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku. Wyrok uprawomocnił się z dniem 5 stycznia 1993 roku.

Uczestnik opuścił mieszkanie zgodnie z wyrokiem.

Strony nie zawierały umów majątkowych małżeńskich.

W skład majątku wspólnego stron wchodzi nabyte w czasie trwania małżeństwa spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ulicy (...) pozostające w zasobach (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R. o wartości 115.300 zł.

Wkład mieszkaniowy ustalony został na kwotę 31.200 zł. Pierwsza wpłata została uiszczona w listopadzie 1969 roku w kwocie 15.500 zł z Zakładowego Funduszu Mieszkaniowego Huty (...), w której pracował uczestnik.

Uzupełnieniem wkładu były wpłaty dokonane w ratach w latach 1972-1973 w następujących wysokościach: 6.400 zł (brak daty wpływu), 3.100 zł (wpływ 4 października 1973 roku) i 6.200 zł (wpływ 8 grudnia 1973 roku – jako pomoc Zakładowego Funduszu Mieszkaniowego Huty (...) w R.).

Kwota 6.400 zł została darowana uczestniczce przez jej matkę i wpłacona przez uczestniczkę na poczet wkładu.

Wartość wkładu mieszkaniowego stanowi aktualnie 71,3665 % wartości rynkowej lokalu tj. 82.278,08 zł.

Przez cały okres trwania związku małżeńskiego uczestnik postępowania pracował. Stosunek wynagrodzenia uczestnika do rocznego przeciętnego wynagrodzenia wynosił w spornym okresie około 183 %. Mimo wysokiego wynagrodzenia uczestnik nie przeznaczal wszystkich pieniędzy na rodzinę, przekazując żonie jedynie część wynagrodzenia.

Z pozwem o alimenty na rzecz syna wnioskodawczyni wystąpiła dopiero w 1992 roku i od wtedy tj. od stycznia 1992 roku zasądzono alimenty na rzecz mał. P. P. w kwocie po 800.000 zł. Uczestnik partycypował również w połowie w kosztach utrzymania mieszkania.

W trakcie wspólnego zamieszkiwania uczestnik nadużywał alkoholu. Często awanturował się i w trakcie takich awantur niszczył sprzęty oraz bił wnioskodawczynię i dzieci.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 8 września 1992 roku A. P. został skazany na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności za znęcanie się w okresie od 1984 roku do 3 sierpnia 1992 roku nad żoną J. P.. Wykonanie orzeczonej kary zostało zawieszona na okres próby wynoszący 5 lat a oskarżony został oddany w okresie próby pod dozór kuratora. Nadto zobowiązano oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Wnioskodawczynie po rozwodzie poczyniła nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 38.544,39 zł. Na tę kwotę składają się opłaty uiszczone przez wnioskodawczynię w związku z użytkowaniem lokalu.

Wysokość powyższych kwot za rok 2006 wyniosła 4.423,32 zł, 4.042,84 zł za rok 2007, 4.678,35 zł za rok 2008, 5.541,19 zł za rok 2009, 5.852,73 zł za rok 2010. Kwoty uiszczone w okresie od 1 stycznia do 31 października 2011 roku wyniosły 4.721,46 zł. Kwoty uiszczone za okres od 1 listopada 2011 roku do 11 lipca 2013 roku wyniosły 9.284,50 zł.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy dokonując podziału majątku uwzględnił stan posiadania oraz zgodne żądania stron w tym zakresie.

O zwrocie wydatków i nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny, Sąd orzekł z uwzględnieniem treści art. 45 § 1 k.r.o. oraz art. 567 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 618 k.p.c. i 688 k.p.c.

Wskazując, że pomimo zgłoszonego przez uczestniczkę żądania rozliczenia nakładów poczynionych przez nią na sporny lokal w latach od 1992 do grudnia 2005 żądanie to nie mogło zostać uwzględnione, albowiem nie zostało w należyty sposób wykazane. Wnioskodawczynie nie posiada dowodów wpłat, zaś spółdzielnia przyjmująca wpłaty nie przechowuje danych o wartości naliczeń za okres przekraczający pięć lat. Pozostałe nakłady w wysokości uiszczonych opłat za mieszkanie za okres od 1 stycznia 2006 roku do lipca 2013 roku w kwocie 38.544,39 zł zostały należycie wykazane i uwzględnione przez Sąd.

W oparciu o art. 43 § 2 k.r.o., sąd uznał, że wnioskodawczynie nie wykazała również przesłanek ustalenia nierównych udziałów. Pomimo, iż uczestnik postępowania był skazany za znęcanie się nad żoną, z jego winy został orzeczony rozwód, to jednak, świadkowie wskazali, że uczestnik oddawał żonie wypłatę – co prawda nie w pełnej wysokości, ale w okresie trwania małżeństwa stosunek wynagrodzenia uczestnika w stosunku do rocznego przeciętnego wynagrodzenia wynosił 183 %. Sąd zwrócił także uwagę, że w skład majątku wspólnego stron wchodził jeden składnik, na który z zakładu pracy uczestnika wpłacona została kwota 24.800 zł tytułem wkładu. Po waloryzacji ww. kwoty uiszczonej przez zakład pracy uczestnika należność stanowi kwotę 65.400,53 zł, zatem nie sposób uznać, że różny był stopień przyczynienia się każdej ze stron do powstania majątku wspólnego. Z tych względów Sąd ustalił równe udziały stron w majątku wspólnym.

Sąd Rejonowy uwzględniając wartość prawa przyznanego wnioskodawczynie, ustalił kwotę należną uczestnikowi od wnioskodawczynie tytułem spłaty jego udziału w majątku wspólnym na 29.939 zł. Kwotę tą ustalił po określeniu wartości majątku wspólnego na kwotę 115.300 zł przyznanego wnioskodawczynie, oraz przy rozliczeniu wartości nakładów poczynionych przez wnioskodawczynię z majątku osobistego na majątek wspólny. Nakłady wnioskodawczynie poczynione na majątek wspólny stanowiły opłaty związane z comiesięcznymi należnościami za lokal mieszkalny, położony w R. przy ulicy (...) za okres od 1 stycznia 2006 roku do lipca 2013 roku w kwocie 38.544,39 zł oraz zwaloryzowana kwota poniesiona na poczet wkładu mieszkaniowego w wysokości 16.877,55 zł. Łączna wysokość nakładów wnioskodawczynie na majątek wspólny wynosi 55.421,94 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd ustalił, że wnioskodawczynie jest zobowiązana do zapłacenia uczestnikowi różnicy pomiędzy należną mu wartością majątku (57.650 zł) a połową nakładów poniesionych przez wnioskodawczynię, przy czym kwotę tą rozłożył na cztery raty płatne co sześć miesięcy po 7.484,75 zł każda, ustalając termin płatności pierwszej raty na dwa miesiące od uprawomocnienia się postanowienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniosła wnioskodawczyni zaskarżając postanowienie w części, tj. pkt 2, 4 i 5 zarzucając mu:

a sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych Sądu, która mogła mieć wpływ na treść postanowienia, polegająca w szczególności na nieuwzględnieniu nakładów poczynionych przez wnioskodawczynię, po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego, z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny stron – w postaci kosztów utrzymania mieszkania w latach od grudnia 1992r. do grudnia 2005r.;

b sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych sądu, która mogła mieć wpływ na treść postanowienia, polegająca na nieuwzględnieniu nakładów poczynionych przez wnioskodawczynię z jej majątku osobistego na majątek wspólny stron, po uprawomocnieniu się wyroku rozwodowego, w postaci nakładów na remont mieszkania w kwocie 20.000 zł;

c sprzeczność przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c., tj. dokonanie oceny wbrew obowiązki wszechstronnego rozważanie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy a przez to uznanie, iż udziały stron w majątku wspólnym są równe a to m.in. w oparciu o fakt, iż uczestnik postępowania nie został skazany za znęcanie się nad dziećmi stron, ponadto całkowitym pominięciu nakładów poczynionych przez wnioskodawczynię na remont mieszkania;

d naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 379 pkt 5 k.p.c. polegające na pozbawieniu wnioskodawczyni możliwości obrony swych praw poprzez nieprzeprowadzenie zawnioskowanych przez wnioskodawczynię dowodów: z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości nakładów poczynionych przez wnioskodawczynię na remont mieszkania stron oraz opinii biegłego na okoliczność ustalenia wysokości opłat uiszczanych na poczet (...) Spółdzielni Mieszkaniowej za lokal mieszkalny położony w R. wchodzący w skład majątku wspólnego stron w latach od 14 grudnia 1992r. do grudnia 2005r.

e obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 k.c. polegające na wydaniu postanowienia z pokrzywdzeniem wnioskodawczyni w szczególności poprzez pominięcie ponoszonych wnioskodawczyni przez wnioskodawczynię wydatków z jej majątku osobistego na majątek wspólny stron w postaci opłat mieszkaniowych oraz nakładów na remont lokalu mieszkalnego.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w ten sposób, by zaliczyć wszystkie wskazywane nakłady z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny stron przy wzajemnym rozliczeniu oraz ustaleniu nierównych udziałów w majątku wspólnym stron w ten sposób, że udział wnioskodawczyni wynosił 90 % a uczestnika 10 % oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie wnioskodawczyni przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia zawarte w art. 567 k.p.c. oraz art. 688 k.p.c. w związku z art. 618 - 625 k.p.c., a nadto art. 43 i 45 k.r.o. a także art. 46 w związku z art. 1037 k.c., a następnie prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Przewidziane w art. 233 k.p.c., ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zatem zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 8 lutego 2012r. (I ACa 1404/11), z dnia 14 marca 2012r. (I ACa 160/12), z dnia 29 lutego 2012r. (I ACa 99/12); a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2012r. VI ACa 31/12).

Nie można również pominąć, iż same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., I UK 347/11).

Wnioskodawczyni tymczasem nie wskazuje uchybienia przez Sąd I instancji regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, a jedynie kwestionuje nieuwzględnienie jej wniosku mającego podstawę w art. 43 § 2 k.r.o. Zgodnie z nim, z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku.

Jak wskazał, Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2013r. (IV CSK 553/12), art. 43 § 2 k.r.o. określa dwie przesłanki ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, które muszą wystąpić łącznie i które pozostają do siebie w takim wzajemnym stosunku, że żadne "ważne powody" nie stanowią podstawy takiego orzeczenia, jeżeli stopień przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego jest równy, a jednocześnie - nawet różny stopień przyczynienia się małżonków do powstania tego majątku nie stanowi podstawy ustalenia nierównych udziałów, jeżeli nie przemawiają za tym "ważne powody". Przy ocenie istnienia "ważnych powodów" w rozumieniu art. 43 k.r.o. należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 1974r., III CRN 190/74).

Nie można również pominąć, że ciężar dowodu wykazania powyższych przesłanek, zgodnie z art. 6 k.c., spoczywa na uczestniku postępowania, który zgłosił wniosek o ustalenie nierównych udziałów. W niniejszym postępowaniu z wnioskiem takim wystąpiła wnioskodawczyni.

Sąd Rejonowy, wbrew ocenie apelującej, prawidłowo ocenił i wyważył wszystkie istotne okoliczności. Uwzględniając zatem zarówno okoliczność skazania uczestnika postępowania prawomocnym wyrokiem karnym za znęcanie się nad uczestniczką, jak i fakt uzyskiwania przez uczestnika wysokiego wynagrodzenia, który uczestnik przekazywał do dyspozycji wnioskodawczyni, czyniło zasadnym brak podstaw do ustalenia nierównych udziałów stron w majątku wspólnym. Uwzględnić bowiem należało, że w wymiarze ekonomicznym to uczestnik postępowania w większym stopniu przyczynił się do powstania majątku wspólnego, natomiast wnioskodawczyni, poprzez dysponowanie wynagrodzeniem uczestnika, miała również realny wpływ na skład tego majątku.

Odnosząc się natomiast do nieuwzględnienia nakładów poczynionych przez wnioskodawczynię z majątku osobistego na majątek wspólny, należy zwrócić uwagę, że stosownie do art. 232 k.p.c. na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. Wskazany powyżej ciężar dowodu w znaczeniu

formalnym uzupełnieniu ciężar dowodu w znaczeniu materialnym wyrażony w art. 6 k.c., który nakłada na stronę ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007r., (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, wnioskodawczynie nie wykazała poniesienia nakładów. Braku tego nie mogła również skutecznie usunąć wnioskując o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, gdyż zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c., dopuszczenie przez sąd dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Wnioskodawczynie żądała przeprowadzenia tego dowodu na ustalenie następujących okoliczności: a) wartości nakładów poczynionych przez wnioskodawczynię na remont mieszkania stron oraz b) wysokości opłat uiszczanych na poczet (...) Spółdzielni Mieszkaniowej za lokal mieszkalny położony w R. wchodzący w skład majątku wspólnego stron w latach od 14 grudnia 1992r. do grudnia 2005r.

Ustalenie tych okoliczności nie wymagało zasięgnięcia przez sąd wiadomości specjalnych, gdyż wnioskodawczynie, żądając zwrotu jej nakładów, posiadała wiedzę, co do zakresu remontów, użytych materiałów jak i wysokość poniesionych opłat.

Oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego również nie mogło świadczyć o naruszeniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Zwrócić należy uwagę, że pozbawienie strony możliwości obrony swych praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy z powodu uchybienia przez sąd przepisom postępowania, strona wbrew swojej woli została faktycznie pozbawiona możliwości obrony swoich praw w jego istotnej części, jeżeli skutków tego uchybienia nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji i to bez względu na to, czy takie działanie strony mogłoby mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014r., I PK 291/13). Oddalenie wniosku dowodowego nie może natomiast stanowić przesłanki nieważności postępowania z powodu pozbawienia tej strony możliwości obrony swych praw, gdyż uprawnienie sądu, w ramach art. 227 k.p.c., do selekcji zgłoszonych dowodów jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć, przy czym, selekcja ta ma służyć przeciwdziałaniu przewlekłości postępowania (tak, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2011r., I CSK 475/10; oraz w wyroku z dnia 8 lipca 2011r., IV CSK 603/10).

Mając powyższe na względzie apelację wnioskodawczynie na mocy art. 385 k.p.c. w związku z art. 13§2 k.p.c. należało oddalić.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło w oparciu o art. 102 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. kierując się w tym zakresie zarówno trudną sytuacją majątkową wnioskodawczynie jak również przedmiotem niniejszego postępowania, a o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz. U. z 2014r. poz. 635) przy uwzględnieniu § 2 ust. 3, § 6 pkt 6 w związku z § 7 ust. 1 pkt 10 i § 13 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461).

SSO Andrzej Dyrda SSO Tomasz Tatarczyk SSO Danuta Morys – Woźniak